

De sollicitatie

Maria Boonzaaijer

Hoe kon ze zo stom zijn!

Gisteravond had ze een feestje. Heel leuk, met haar beste vrienden. Een van hen, Freddy, was geslaagd voor zijn studie medicijnen. Maar het was laat geworden en ze had veel wijn gedronken. Ze had schandalig geflirt met de neef van Freddie, een fotograaf. Wat een knapperd! Hij was geïnteresseerd in haar, studente journalistiek. Ze was vergeten wat ze allemaal gezegd had tegen hem. Hopelijk had ze niet geblunderd. Nou ja, ze zou hem toch nooit meer zien. Maar wat erger was: 's nachts thuisgekomen was ze totaal vergeten om de wekker te zetten. En nu had ze zich verslapen. Ze was veel te laat voor haar afspraak. Zelfs met een taxi zou ze die niet halen. Die sollicitatie kon ze nu wel vergeten.

Kwaad op zichzelf stond ze voor de spiegel in de badkamer. Wat zag ze eruit! Wallen onder haar ogen, haar huid bleek en grijs. Ze kreunde van ellende. Sloot haar ogen. Manouk, hoe kón je! fluisterde ze tegen zichzelf. Een baan waar je zó op gehoopt hebt! Journalist bij een bekend damesblad. Interviews houden met interessante Nederlanders. Je bent nauwelijks afgestudeerd; wie krijgt er zo'n kans! Stom, stom, stom. Ze pakte een borstel en probeerde haar haardos onder controle te krijgen. Het borstelen maakte de hoofdpijn erger. Ik moet aspirine hebben, dacht ze.

Maar waar is het doosje? Met trillende handen zocht ze in het kastje. Tevergeefs. Moedeloos leunde ze met haar handen op de wastafel. Ik moet bellen, dacht ze. Dat is in elk geval fatsoenlijk. En zeggen dat ik plotseling verhinderd ben, dat ik opeens ziek ben geworden. Ziek zijn klinkt beter dan een kater hebben. En vragen om een nieuwe afspraak. Misschien is het nog niet te laat. Ze hebben in elk geval mijn interviews ontvangen die ik eerder heb geschreven. En ik weet dat die goed zijn. Mijn taal is uitstekend.

Met kloppend hart pakte ze haar telefoon. Rustig blijven, zei ze tegen zichzelf. Praat een beetje schor. Een beetje zacht. Ook een beetje smekend, zodat ze merken dat het je echt vreselijk spijt. (Wat gewoon waar was.) Ze schrok van de stem aan haar oor. Een secretaresse vroeg wie ze was en waarom ze belde.

‘Ik ben Manouk Bos, en ik heb vanmorgen om negen uur een afspraak bij jullie. Voor een sollicitatie. Maar ik ben plotseling ziek geworden, helaas. Is het mogelijk om de afspraak te verzetten?’ Het bleef even stil. Manouk hield haar adem in. ‘Wat vervelend voor u,’ zei de stem. ‘En een beetje vervelend voor ons. Hoe lang denkt u ziek te zijn?’ ‘O, ik kruip de hele dag in bed, dan ben ik morgen weer beter.’ ‘Ik weet niet of de sollicitatiecommissie er dan is. Ik bel u straks terug.’

Het telefoongesprek was opeens afgelopen. Met een zucht gooide Manouk haar mobiel op het bed. Langzaam liep ze naar haar piepkleine keukentje. Trek in een ontbijt had ze niet. Koffie, dacht ze, ik moet koffie hebben. Zwart en sterk. Met trillende handen bediende ze het koffieapparaat. Het kopje glipte bijna uit haar handen. Met kleine slokjes dronk ze haar kopje leeg. Ze dacht aan de fotograaf. Als hij me nu zou zien, dacht ze, dan zou hij hard weglopen. Toen ging haar telefoon weer. Gretig nam ze op. ‘Mevrouw Bos?’ klonk het, denkt u morgenochtend om negen uur hier aanwezig te kunnen zijn?’ Ze fluisterde: ‘Dat zou geweldig zijn. Dank u wel.’ Ondanks haar hoofdpijn voelde ze zich opeens een stuk beter.

De volgende morgen was ze al vroeg op. Ze had een lange nacht gemaakt en voelde zich totaal uitgerust. Zorgvuldig koos ze haar kleding; niet teveel make up. Ze had een goed verhaal voorbereid over haar passie voor journalistiek. Over haar stage in Engeland, tijdens de kroning van King Charles. Yes! Ze zou een goede indruk maken. Het was een drukke ochtendspits. Net op tijd kwam ze bij het gebouw aan waar ze zijn moest. Een beetje buiten adem liep ze de trappen op. Voor de deur van de redactie bleef ze staan. Nu of nooit, dacht ze. En klopte aan. In de kamer zat een jonge vrouw aan een bureau. Ze keek op toen Manouk binnenkwam. ‘Daar is onze sollicitant,’ zei ze tegen een man. Hij stond bij het raam naar buiten te kijken. Ze wenkte Manouk om verder te komen. De man draaide zich om.

Manouk hapte naar adem. Ze keek recht in de ogen van Freddy’s neef. De fotograaf.